

μαί δλόκληρος σῶμα ἐγώ καί δέχομαι στά γόνατα μ' εὐγνωμοσύνη τίς ἐντύψεις πού σὺ κακόμοιρε περιφρονᾷς, τίς ἐντύψεις πού οἱ αἰσθησῆς μου, μέλισσες ἀνοιξιάντικες, κουβαλοῦν ἀπό τῶ λουλουδιῶν τήν καρδιά.

— Φαντασιᾶ (*) τὸ καθετί τριγύρω σου, Σαχιμπ, ἀπάτη τὸ καθετί. Ἀλήθεια μιὰ μονάχα τὸ ὕψιστο Ἐγώ, πού μέρος του καί τὸ δικό σου τὸ Ἐγώ. Θεός ὁ Παραδράχμας, Θεός καί σὺ ὁ ἴδιος. Μὰ τὸ δικό σου τὸ ἐγώ τῆς ἀγροικισίας τὸ σκεπάζει ἡ καταχνιά καί γύρω σου φαντάσματα γεννιούνται. Μιὰ Ὀμορφιά μονάχα τὸ Ἐγώ, μιὰ Ἡδονή, μιὰ Ἀγάπη τὸ ἀληθινὸ τὸ εἶναι. Καί τῆ στιγμῆ πού ἀνοίχου τὰ μάτια τὰ πραγματικά καί ζεσκιστεῖ ἡ σκίπη ἡ ἀδιάφανη καί ἀντιμέτωπος σταθεῖς μὲ τὸ πραγματικὸ Ἐγώ σου, θὰ πάψει ἡ περιπλάνηση καί λεύτερος Θεός θὰ θρονιαστεῖς στό ἔπειρο (**).

— Πές μου στό ἔργο ἔπειρό σου, πές μου ὑπάρχουν τοῦ τόξου τοῦ οὐράνιου τὰ χρώματα κ' οἱ χρωματιές; Καί ἂν τὸ τόξο εἶναι φαντασιᾶ ἀληθινή εἶναι ἡ χαρὰ πού τὰ μενεξεδιὰ ἀντιπεγγίσματα γεννῶν ἐπὶ τὴν καρδιά μου. Πές μου στοῦ ἔπειρό σου τὴν ἀτέλειωτη τὴν ἐρημιὰ φιντρώουνε λουλουδιὰ, λάμπουνε μάτια ἀπὸ ἀγάπη, φωτισμένα, ἀμίγουνε χεῖλια, ἀνοίγουν ἀγκαλιές, δημιουργεῖ κανεὶς στό ἔπειρό σου; Τῆς ἡδονῆς τὸ μέθυσμα ὑπάρχει καί; καί ζεῖ κανεὶς ἐκεῖ, καί πάσχει, καί πονεῖ, καί χαιρεται, καί κλαίει, καί ἀγαπᾷ καὶ ὀχτρεῖται; Ὑπάρχουν ἀλλαγές συχνές στό ἔπειρό σου, καί παύει

μιὰ μόνη στιγμοῦλα ὁ αὐτοθαλασμός, τὸ αὐτομεγαλειό; Τὰ χεῖλια τὰ δικά μου φέλνουνε τὸν ὕμνο τῆς Ζωῆς· μὲ τραβοῦνε σὲ πεταλοῦδες καί σὲ πολύχρωμες φουσκάλιδες τοῦ ἀφροῦ.

— Σαχιμπ, οἱ ἡδονές πού τώρα σὺ λατρεύεις ἀρχὴ ἔχουνε καί τέλος, μὰ τὸ ἀθάνατο Ἐγώ σου σὰ γνωρίσεις θὰ γεννηθῶν ἄλλες αἰώνιες ἡδονές καὶ ἀθάνατες.

— Ἀλλοίμονο, γρήγορα τελειώνει τὸ μεθύσι τῆς ζωῆς. Σὲ λίγο τὰ κατάμαυρα μαλλιά θ' ἀσπρίσουν καί τὸ ζεστό τὸ αἷμα θὰ παγώσει, καί κεῖ κρυμμένος κάπου περιμένει ὁ μέγας ὁ Ὀχτρός, ὁ Θάνατος, μὰ ἔως τότε ζήτω ἡ ζωὴ, τὸ σῶμα ζήτω, ζήτω ἡ ἀγάπη, ζήτω ἡ ψευτιά, ἀφοῦ ψευτιά τὴν ὀνομάζεις σὺ. Κι ἂν πέρα ἀπὸ τὸν τάφο ἄλλες, μὰς γεννηθῶν ἡδονές ἀθάνατες, καί αἰσθησῆς ἀθάνατες ντυθῶμε, τότε, μονάχα τότε, θὰ φωνάξω ζήτω τὴν ἀθανασία.

— Μὰ δὲ θὰ τῆ γοῖσει τὴν ἀθανασία ὁ Σαχιμπ προτοῦ τ' ἀθάνατό του νὰ γνωρίσει εἶναι. Δι' σήμανε ἀκόμα ἡ καμπάνα, ἡ καταχνιά καί τὸ σκοτάδι θὰ ξακολουθήσουν, καί ὁ Σαχιμπ σὲ ἀναριθμητὲς θὰ ξαναγεννηθεῖ ζωές. Μὰ θὰ ἔρθει ἡ μέρα πού ἡ περιπλάνηση θὰ σταματήσει, κ' ἡ ρόδα ἀπὸ τίς ζωές τίς ψεύτικες θὰ πάψει νὰ γυρνᾷ. Θὰ φέξει τότε ἡ ἀλήθεια καί τὰ φαντάσματα θὰ διαλυθῶν. Τότε ἡ ψυχὴ μόνχη θὰ βρεθεῖ, καί στή μοναξιά, πού τὸ δικό της φῶς θὰ λούζει, θὰ μένει περιμένοντας Θεός ἐκείνη μὲ τὸ Θεὸ τὸν ὕψιστο νὰ ἐνωθεῖ. Ὡς τότε τὰ φαντάσματα θὰ παίρνεις γιὰ πραγματικότητα.

— Γεννάς, κακόμοιρε, ἐσὺ φαντάσματα τριγύρω μου, μὰ δὲς χαράζει στήν ἀνατολή! Ἀκοῦς πού τραγουδοῦνε τὰ πουλιὰ; Οἱ κουκουβάγες κρύφτηκαν κρύφου καί σὺ. Σὲ λίγο θὰ φανεῖ ὁ ἥλιος, θὰ ζεσταθεῖ ἡ φύση, θὰ φύγει τῆς νυχτῆς ἡ νείκρα καί θὰ ξαναρχίσει ἡ Ζωή. Γιὰ δὲς πῶς βάρεται ὁ οὐρανός, γιὰ δὲς τίς δροσοστάλαχτες τίς πρασινάδες, γιὰ δὲς τριγύρω τῆ γιορτῆ τῶ λουλουδιῶν. Ψεύτικη λέγεις ἡ Ζωή, δός μου ζωὴ σὺ λέγα γώ· ψεύτικες λές οἱ αἰσθησῆς, δός μου καί ἄλλες αἰσθησῆς. Ἡ περιπλάνηση ἄς ἐξακολουθήσει, κ' ἡ ρόδα ἄς μὴ σταματήσει. Δός μου ζωὴ καί ψεύτικη ἀκόμα, δός μου ἀναριθμητὲς ζωές. Ἄν τέτοια ἡ ζωὴ, τότε ἀκόμα μιὰ φορὰ ἄς ξαναζήσω. Φύγε ὁ ἥλιος ἀνεβαίνει.

Καλοῦτα, Γεννάρης 1908 ΚΡΙΣΝΑΣ

“Ο ΝΟΥΜΑΣ,”

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 5.— Γιὰ τίς Ἐπαρχίες Δρ. 7
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δρ. 10.

Γιὰ τίς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρίμηνες (2 Δρ. τὴν τρίμηνα) συντρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲ στείλει μπροστὰ τῆ συντρομῆ του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιάσκια (Σύνταγμα, Ὀμόνοια) Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλῆ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηδρόμου (Ὀμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καί Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλῆ).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἡ ἐγκληματικότητα. — Ἡ πάψη τοῦ κ. Χατζιδάκη. — Ἀστυνομία πού ἐπαναστατεῖ — Οἱ μαχαλάδες μας κ' ἡ ἀρχαιομανία.

Τὸν τελευταῖο μῆνα πλημμύρα ἀπὸ ἐγκλήματα καὶ αὐτοχρονίες σημειωθήκαμε στὰ ἄστυνομικὰ δελτία. Ἡ Ἀθήνα καὶ ὁ Πειραιᾶς κολεμπήσανε στὸ αἷμα. Καί τί ἐγκλήματα; Στραγγαλισμοὶ μικρῶν παιδιῶν, ἔχρωσες, φόνου γιὰ κλέψιμο, μαχαρώματα γιὰ ἐρωτοδουλείας καί τὰ τέτοια, πού δειχνουνε θεοφάνερα πῶς ἡ κοίτασμα μας σάπισε ὡς τὸ κόκαλο.

Κεῖνοι ὁμοῦ πού ψυχολογοῦνε τὰ γεγονότα καὶ ζητᾶν τὰ πράματα, δὲν ξαφνιάζονται καθόλου γι' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Ἀμα βλέπουνε τὸ λαὸ ἀφημένο ἔργο στὸ δρόμο τοῦ χαμοῦ, δίχως σκολεῖο πού νὰ τὸν μορφώσῃ, καί δίχως Ἐκκλησίᾳ πού νὰ τὸν διδάξῃ τὸ στοιχειώδη καὶ πρῶτο καθήκον του, τὸ σεβασμὸ σὴ ζωὴ τοῦ ἀλλοῦ, ἄλλὰ τὰ περιμένουν καί τὰ δέχονται σὰ φυσικά.

Οἱ λαοὶ τὸ εἶπαμε καὶ ἄλλοτε, δὲ φρονιματίζονται μὲ τίς πατριωτικὰς παραδόσεις τῆς 25 τοῦ Μάρτη, μὲ τὰ ἀποκροστικὰ ἄρθρα τῶν «Πατριῶν», καί μὲ τὰ τραγούδια τοῦ Μαισοῦκα. Κάτι βαθύτερο, κάτι οὐσιαστικώτερο, κάτι ἡψηλότερο χρειάζεται. Κι αὐτὸ εἶναι τὸ πλάσιμο ἀνθρώπων, πού νὰ κιάσουν τὸν ἴδιο ἐαυτὸ τους, νὰ ἡμερέψουν τὰ ἄγρια πάθη πού τοὺς ξανάβει μέσα τους ἡ πολυτέρση ζωὴ, νὰ τὴν κανοῦσαν αὐτὴ τῆ ζωὴ σύμφωνα μὲ τίς βιωτικὰς συνθήκας ἀληθινῶ πολιτισμοῦ.

Μὰ ποῖς νὰ τὰ κάμει αὐτὰ; Ὁ Θεοτόκης μὲ τὴ μεταρρύθμιση, οἱ Δεσποτάδες μὲ τὸ κεμερί τους, ἢ οἱ δασκάλου μὲ τὴν προγονομανία τους;

§ 7

Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς.

Ἦρα μας νὰ γνωριστοῦμε καί μὲ τὸν περιζήκουστο τὸν Ἀλῆ Πασᾶ, πού σήκωσε τοὺς καιροὺς ἐκείνους στήν Ἀνατολὴ περισσότερες φουρτούνες ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους, ἰχτροὺς ἢ φίλους. Δὲν πολυταιριάζει βέβαια μὲ τὸ σκοπὸ μας νὰ χατομερήσουμε ζουγραφίζοντας καί χρωματίζοντας τὸν παράξενον αὐτὸν ἀντίλαλο καὶ ἀντίπαλο τῆς Τούρκικης βαρβαρωσύνης, πού ἀπὸ τὰ 1788 ἴσχυε μὲ τὰ 1820 ἔσπειρε ἀπὸ τὰ Γιάννινα φρίκη καί τρόμο σὲ χριστιανούς καί σ' Ὀθωμανούς. Εἶτανε μεγαλομανὴς Ἀρβανίτης, ἀποξενωμένος ἀπὸ τὸ ἔθνος του, καί κυριεμένος ἀπὸ τὴ φιλοδοξία νὰ γίνῃ μέγας Κυρίαρχος, δίχως ὅμως μεγαλῆτερα ψυχικὰ προτόνια ἀπὸ κοινὴ κουτοπονηριὰ καί κοινότερη σκληροκαρδωσύνη. Καλὰ μὰ τὴν ἀλήθεια κάνει ὁ δικός μας καί τὸν χαρακτηρίζει στενοκέφαλο καί ποταπό, μόνο κρέμα πού δὲ στοχαστικὴ νὰ δώσῃ ἀνάλογους τίτλους καί σὲ μερικὸς δικούς μας, γιὰ χάρη τῆς δικαιοσύνης· παρὰ ξαναρχίζει τοὺς ὑποθετικούς του ἐκείνους συλλογισμούς, τοὺς ὄχι πολὺ σοφοὺς, τὰ αἰώνια ἐκείνα τὰ ἄν, καί

λη ἐπιρροὴ πού εἶχε στὸν τόπον. Αὐτὸ τὴν Τουρκία τὴ στενοχωροῦσε. Ἀκόμα ὁμοῦ περισσότερο στενοχωρήθηκε ἡ Πόρτα μὲ νέα πάλαι πολιτικὰ μεπερδέματα, ὅτα δηλαδὴ συκροτήθηκε ἡ τετραπλὴ συμμαχία Ἀγγλίας, Ἀουστρίας, Ρουσίας καί Σουηδίας, ἐναντίον τοῦ Ναπολέοντα (1805). Μ' ἄλλους λόγους ἡ παντοτεινὴ τῆς σύμμαχη, ἡ Ἀγγλία, πῆγαινε τώρα μὲ τοὺς ἀντίπαλούς της, καί δὲν ἤξερε ἡ Τουρκία μὲ ποῖο μέρος νὰ πάη· μὲ τὴν τετραπλὴ συμμαχία, δηλαδὴ μὲ τὴ Ρουσία πού στάθηκε παντοτεινός της ἐχθρός, ἢ μὲ τὴ Γαλλία, πού γύρευε νὰ τὴν κομματιάσῃ ἐχτὲς ἀκόμα. Ἀρχίσανε λοιπὸν τότες νὰ δουλεύουνε στήν Πόλη δὺο κόμματ' ἕνα, τὸ Γαλλικό, (Σουτζος καί Καλλιμάχης), δεύτερο, τὸ Ρουσικό, (οἱ Ἡγεμόνες Κωσταντίνος Ὑψηλάντης τῆς Βλαχίας, καὶ Ἀλέξαντρος Μουρούζης τῆς Μολδαβίας), ὁσούτου ὁ Πρέσβης τῆς Γαλλίας κατάρφε νὰ πέσῃ ὁ Ὑψηλάντης καὶ ὁ Μουρούζης, καὶ νὰ διοριστοῦν Ἡγεμόνες ὁ Σουτζος καὶ ὁ Καλλιμάχης. Ἐνεργεῖ τότες ὁ Ἀγγλος ὁ Πρέσβης, καί ξανακορύνεται σὴ θέση τοὺς ὁ Ὑψηλάντης καὶ ὁ Μουρούζης. Ἀξερνα ὁμοῦ ἐρεθίζεται ἡ Τουρκία ἀπὸ κάτι ἐνέργειες τῆς Ρουσίας στή Σερβία, ξεθαρρεῖται ἀπὸ νέα κατορθώματα τοῦ Μποναπάρτη, καί θανατῶναι τὸν Ἀλέξαντρο Ὑψη-

λάντη, τὸν πατέρα τοῦ ἡγεμόνα τοῦ Κωσταντίνου. Ἐφυγε αὐτὸς στή Ρουσία. Τότε εἶναι πού κατέθηκε ὁ Ἀγγλικὸς ὁ στόλος (1807), πέρασε πρώτη φορὰ τὰ Δαρδανέλλια, καί παρουσιάστηκε στήν Πόλη γιὰ νὰ παραλάβῃ ρουσοτουρκικὸ πόλεμο, καί ἀναγκάσῃ τὴν Τουρκία νὰ εἰρηνεψῇ μὲ τὴ Ρουσία. Μὲ τὴν ἐπίμονη ὁμοῦ ἐνέργεια τοῦ Γάλλου τοῦ πρέσβη, γύρισε ἀπραχτός ὁ Ἀγγλικὸς ὁ στόλος. Στὸ μεταξύ τὴν ἔτρωγε τὴν Τουρκία μεγάλη ἐσωτερικὴ ταραχὴ. Οἱ Οὐλαμάδες κ' οἱ Γενιτσαροὶ σηκώθηκαν, ἔριξαν τὸ χριστιανόφιλο Τρίτο Σελίμη, καὶ ἀνέβασαν τὸν Τέταρτο Μουσταφᾶ. Μαζὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀναστάτωση ἔρχεται ἄλλη πάλαι Εὐρωπαϊκὴ μεπερδεψιά, ἡ εἰρήνη δηλαδὴ μεταξὺ Ρουσίας καί Γαλλίας. Κι ὄχι μονάχα εἰρήνη, παρὰ καί συμμαχία, πού βίαση τῆς εἶχε τὸ μίσοςμα τῆς Τουρκίας, καί λάθανε μέλιστα εἶδος ἀρραβῶνα, ἡ Γαλλία τὰ Ἐρτάνησα, κ' ἡ Ρουσία τίς Ἡγεμονεῖες. Βίασταξε αὐτὴ ἡ κατάσταση ὁσούτου ξανασυμμάχησε ἡ Ἀγγλία μὲ τὴν Τουρκία, στὰ 1809. Μ' αὐτὸ λοιπὸν τὸν τρόπο εἶχανε ξαναγυρίσει πάλαι τὰ δύστυχα τὰ Ἐρτάνησα ἀπὸ τῆ ρουσικῆ ἐκείνη αὐτονομία στήν πρώτη τους προστάστρα τὴ Γαλλία.

Bhagavad — Gita